

'Ik doe wat binnen mijn bereik ligt'

Hij wil het werk van het Ronald McDonald Kinderfonds zichtbaarder maken voor de buitenwacht. Marc van den Tweel begon als communicatiedeskundige en is nu directeur van het Fonds. 'Er gaat vier miljard euro om in de goededoelenbranche. Wij moeten laten zien wat daarmee gebeurt.'

Zijn lijfspreuk is: doen! Idealen zijn leuk, maar ze moeten wel uitvoerbaar zijn. Het tekent Marc van den Tweel (44) dan ook dat hij gelijk in de auto sprong toen hij hoorde dat de functie van directeur van het Ronald McDonald Kinderfonds per 1 oktober vorig jaar vrijkwam. Tot dat moment was hij directeur/bestuurder bij het Wereld Natuur Fonds, waar hij was begonnen als communicatieman.

Hoe ben je bij het Kinderfonds terechtgekomen?

'Ik werd gebeld door een bureau dat vroeg: zou je e-ven-tueel iets voelen voor de functie van directeur bij het Ronald McDonald Kinderfonds? Toen riep ik: ik kom er nu aan. Ik wist meteen: dit is het. Ik had een lijstje met goeddoelenorganisaties waar ik misschien wilde werken, en dat waren allemaal kinderfondsen. En het Ronald McDonald Kinderfonds is lekker concreet. Als je hier in de buurt gaat rondrijden, kom je de resultaten van je inspanningen meteen tegen: de huizen voor ouders van zieke en gehandicapte kinderen, de huiskamers in ziekenhuizen, sport en spel en sinds een paar jaar de vakantieonderkomens bij revalidatiecentra.'

Waarom kinderfondsen?

Ik vind kinderen heel mooi omdat ze onbevangen zijn. Ik kan er ontzettend van genieten als kinderen de Efteling binnen komen en meteen op zo'n attractie af stormen. Ik heb dat gevoel zelf trouwens ook als ik de Efteling binnen-

kom. Maar kinderen zijn ook kwetsbaar. De hele dag voor zieke kinderen zorgen, dat zou ik niet trekken. In deze functie kan ik dat met iets meer afstand doen.

Onvermijdelijke vraag: heeft je gehandicapte zoon een rol gespeeld bij die beslissing?

Door mijn oudste zoon Tom (9), die met een handicap is geboren, zijn we een bepaalde wereld ingerold. Dan zie je dat er gaten vallen in de zorg voor gehandicapte kinderen. Wonen en sporten zijn een paar van die knelpunten. Ik ken dus de problemen, het verdriet. Je hoort verhalen van ouders die een dramatische tijd meemaken omdat hun kind in het ziekenhuis wordt opgenomen. Hoe blij ze zijn met een plek in een logeerkamer en liefdevolle aandacht van de vrijwilligers. Gelukkig is onze zoon gezond, en hebben we zelf niet vaak in het ziekenhuis gezeten. We hebben wel ervaren hoe moeilijk het is voor kinderen met een handicap om te sporten. Voor hen wordt het Ronald McDonald Centre Only Friends gebouwd in Amsterdam-Noord, een vervolg op onze kleinschaliger sport- en spelinitiatieven. Hier staan kinderen met een beperking altijd in de basis. Ze kunnen allerlei vriendjes meenemen. Omgekeerde integratie dus.'

Hoe gaat het Ronald McDonald Centre voor gehandicapte sportertjes eruit zien?

'In de sportzaal komt led-verlichting in de vloer, die de belijning aangeeft. Al die strepen op de vloer in een

traditionele sportzaal zijn verwarrend voor kinderen met een beperking. De douchekranen hebben speciale grepen en het kleurgebruik is rustig gehouden, voor kinderen met een aandachtsstoornis. We hebben deskundigen met jarenlange ervaring in de gehandicaptensport erbij betrokken. Van hen komen de ideeën voor de aanpassingen. Het centrum is in 2010 klaar, voor die tijd kunnen kinderen sporten bij de Only Friends-club.'

Vind je niet dat de overheid dit soort voorzieningen zou moeten neerzetten voor de zwakkeren in de samenleving?

'Nee, niet per definitie. Wij kunnen dat beter en sneller. Omdat we niet gehinderd worden door ingewikkelde regelgeving, bijvoorbeeld in de zorg. We maken een plan en voeren het uit, op basis van de wensen van de gebruikers. De overheid heeft vaak onvoldoende langetermijnvisie. In Nederland gaat vier miljard euro om in de goede-

doelensector. Zonder dat grote maatschappelijk middenveld zou bijvoorbeeld belangrijk onderzoek naar kanker niet worden uitgevoerd. Het is onze taak om de resultaten zichtbaarder te maken, dat doen we nu nog te weinig.'

Je omgeving is laaiend enthousiast over je management-kwaliteiten. Je gaat desnoods alleen een nieuwe richting in en maakt van je collega's vrienden. Maar je kunt ook stevig doorpakken.

'Die aanbevelingen komen van Amerikaanse collega's bij mijn vorige werkgever, het Wereld Natuur Fonds. Amerikanen zijn altijd wat lyrischer dan wij gewend zijn. Kijk daar alsjeblieft met enige Hollandse nuchterheid naar. Maar in essentie is het waar: ik probeer mensen te motiveren om het beste uit zichzelf te halen. Ik stel hoge eisen, maar ik ben er ook als het even wat minder met ze gaat. Zacht voor de mensen, hard voor het doel dat ik nastreef. Vroeger had je veel mensen die aan het eind van hun carrière even kwamen "uitrollen" in de zachte sector. Van die uitgebluste mannen. Daar heb ik weinig geduld mee.'

Wil je iets groots bereiken in dit leven?

'Dat klinkt al gauw zo gezwollen. Ik hoef geen moderne heilige te worden, zoals Nelson Mandela. Ik doe wat binnen mijn bereik ligt. Groene stroom is een goed voorbeeld. Met een collega van het WNF en een paar mensen van Essent hadden we bedacht dat het mooi zou zijn als drie miljoen mensen milieuvriendelijke energie zouden gaan gebruiken. We zijn toen groenestroomcontracten gaan verkopen. Want als je gaat wachten tot producenten investeren, gebeurt het niet. Veel mensen hielden het voor onmogelijk, maar het is dus gelukt. En verder lukken ook een heleboel dingen niet, hoor.'

Als Nelson Mandela je voorbeeld niet is, wie dan wel?

'John F. Kennedy. Ik ben in Dallas geweest, op de plek waar hij is vermoord. Ik verzamel alles over hem. Ik bewonder zijn leiderschap, de prachtige speeches, de eerste politieke verkiezingscampagne in de moderne geschiedenis, en dat absurde leven. Hij bracht iedereen nieuwe hoop en daarna groot drama. Als je het zou verfilmen, zou niemand het geloven. Ik ben zelf ook een optimist, met een *can do*-mentaliteit. Met de goede ideeën kun je heel veel bereiken.'

'Ik hoef geen moderne heilige te worden'

Wat wil je voor kinderen betekenen?

'Voor mijn eigen kinderen wil ik in elk geval een goede vader zijn, die ze helpt hun kansen te benutten. Ze helpen gelukkig te worden, voor zover ik dat kan. Van andere kinderen wil ik het welbevinden vergroten. Als je dan toch in een ziekenhuis moet worden opgenomen, dan maar liever zo prettig mogelijk. En als je naar een revalidatiecentrum moet, zou het fijn zijn als je ouders intussen een weekje vakantie kunnen vieren in een vakantiehuis van ons in de buurt. Ik heb in Amerika voorbeelden gezien van hoe ziekenhuizen kunnen "ont-ziekenhuizen". Wij zijn daar ook mee aan de slag gegaan. Met huiskamers, Wii-ruimtes, speelkamers.'

Wat wordt jouw bijdrage aan het Ronald McDonald Kinderfonds?

'Als we geld bij elkaar willen krijgen voor onze activiteiten, moeten we goed communiceren wat we daarmee doen. Daarom wil ik bijvoorbeeld op de website verhalen hebben van ouders, die vertellen wat ze meemaken en hoe ze het werk van onze vrijwilligers ervaren. Ze willen daar graag over praten, maar wij moeten dat mogelijk maken. Het werk van fondsenwerfers is voor tachtig procent communicatie.'

MARC VAN DEN TWEEL

Geboren in 1964 in Geleen
Opleiding journalistiek en communicatie
aan de HBO in Kampen

1986-1997

Journalist bij Wegener dagbladen; communicatiespecialist bij onder andere WNF

1997-2000

organisatieadviseur en projectmanager bij Twynstra Gudde

2000-2003

hoofd marketing & communicatie WNF

2003-2008

directeur-bestuurder WNF

2008-heden

directeur Ronald McDonald Kinderfonds